

Sygn. akt IV KZ 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **G. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 10 marca 2016 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w C. z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt VII Kzw [...],

o odmowie przyjęcia kasacji

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w C. z dnia 4 grudnia 2015 r., VII Kzw [...], odmówiono skazanemu G. B. przyjęcia własnoręcznej kasacji od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 30 września 2015 r. utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 lipca 2015 r. o odmowie umorzenia grzywny. W uzasadnieniu wskazano, że kasacja, jako odnosząca się nie do wyroku, lecz do postanowienia Sądu odwoławczego, jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Na zarządzenie powyższe skazany wniósł zażalenie, w którym powołał się na treść przepisu art. 426 § 1 i 2 k.p.k., oraz orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa do sądu. W treści zażalenia skazany wniósł o przyjęcie i rozpatrzenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 519 k.p.k. kasacja dostępna dla stron postępowania, tzw. kasacja zwyczajna, może być wnoszona wyłącznie od „prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie”, a contrario nie przysługuje więc od postanowień sądu odwoławczego. Tymczasem skazany skierował kasację przeciwko postanowieniu Sądu Okręgowego utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego wydane w przedmiocie złożonego przez niego wniosku o umorzenie orzeczonej wobec niego grzywny. W świetle przytoczonych regulacji oczywiste jest zatem to, że takie orzeczenie nie może być zaskarżone kasacją zwyczajną, zatem decyzja o odmowie jej przyjęcia była w pełni uzasadniona.

Powyższej konstatacji nie może zmienić treść powołanego w zażaleniu przepisu art. 426 § 1 i 2 k.p.k., która nie odnosi się wszak do zakresu dopuszczalności kasacji. Należy zwrócić uwagę skarżącego, że grzywna, o umorzenie której wnosił skazany, nie stanowi elementu kosztów sądowych, lecz jest karą orzeczoną za występki przypisany mu wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 października 2011 r., sygn. XVI K 628/10. Z tego względu ani treść przepisu art. 426 § 1 k.p.k., ani odnoszący się do niego wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2015 r., K 34/12, tym bardziej nie mogą mieć znaczenia dla kwestii dopuszczalności kasacji w niniejszej sprawie. Jeśli zaś chodzi o przytoczone przez skarżącego orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa do sądu, trzeba zauważyć, że ta ważna gwarancja konstytucyjna nie jest uprawnieniem bezwzględny, lecz doznaje ograniczeń określonych w ustawie. Tego rodzaju ograniczeniem jest treść art. 519 k.p.k., ograniczającego dostępność nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja.

W tym stanie rzeczy zażalenie – jako całkowicie abstrahujące od obowiązujących przepisów - jest oczywiście niezasadne.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.